

M. Rani amerikanski rožni krompir je vsega priporočanja vreden. Ta nova krompirjeva sorta ima belo, trdno, prav moknato meso, se rada in brž prekuba in je tedaj posebno za na mizo vsega priporočila vredna. Izmed vseh dozda znanih sort je ta najranejša in rodovitnejša. V prosti zemlji dozori krompir v 8—9 tednih popolnoma in ostane dober do novega. Sploh kar se okusnosti, obilne rodovitnosti in rane zrelosti tiče, je to prva sorta, prava krona med krompirjem, ki mu ni vrstnika. Krompir za seme se dobiva pri trgovcu M. Berdajsu v Mariboru.

M. Kumara labudovka. Ta kumara je dobila svoje ime od podobe, ker ima vrat labudovemu vratu podoben. Ta sorta spada med naše najboljše salatne kumare, je prekonvaden dolgotrajna, ki včasih 90 in še več centimetrov preseže. Je vedno lepo živo zelena, ima nježno meso in je kaj prijetnega okusa. Cela podoba je prav dopadljiva, ker je lepemu vzdignjenemu labudovemu vratu nekoliko podobna, od koder tudi njeno ime. Dalje ima tudi še to prednost, da je do pozne jeseni rodovitna in ravno tako za prigodno prirejo v gnojnih gredah, kakor za navadno prirejo v prosti zemlji. Seme se dobiva pri trgovcu M. Berdajsu v Mariboru.

Sejmovi 11. septembra v Rušah, v Šmarji, v Loki, pri sv. Janžu pri Spod. Draubergu. 12. sept. v Gornji Radgoni. 13. sept. v Dobjem; 14. sept. pri sv. Ani na Krembergu, v Rogatecu, v Sevnici, v Ivniku, v Golobinjaku. 15. sept. v Pleterjah, v Zdolah.

Dopisi.

Popravek: V poslednjem listu se je tretji dopis bil krivo postavil Od sv. Jurja, kajti glasiti bi se imel: Od sv. Urbana nad Ptujem.

Ured.

Od Polskave. (Brandstetter-Seidlov ministrant.) Znani divjak Šalk, bivši župan na Gornji Polskavi in Seidl-Brandstetterjev „ministrant“ zapustil je pred kratkim svoj dom in obupan in lačen jo pobrisal proti nemškemu „reichu“ v Beč, kjer še njegova žena neki ima hišo. — To je tedaj tretji, ki si je popolnem „izbirtval“ in to samo zaradi divje sovražnosti do Slovencev in zaradi pomanjkljivosti potrebnega uka. Govoril sem s kmetom, ki mi je toževal o slabem letini, o velikih davkih itd. in vprašal sem ga, ali se srenjčanom na Polskavi toži za Šalkom? — Eh! Bog in sveti božji križ — je djal — kaj bi se nam neki tožilo — vsaj se nismo druga naučili od njega, kakor zapravljeni brez potrebe in pa še poleg zanemarjati delo na polju. Vse je hotel naenkrat nemški napraviti in nam priporočal Seidla in Brandstetterja za bogova, katera nam bosta pomagala do blagostanja; zdaj vidite, gospod! — zdaj so si pa vsi „zbito-

vali“ in še drugim so pripomogli, da bodo tudi v kratkem na nič djani. Eh! vejo gospod — pravi — to je sama sleparija — naj si rajši samim pomagajo, — zdaj so enega zaprli na rotovž v Celji, tam, kder so tatje in ravbarji zaprti, naš Šalk pa je obupal nad božjo milostjo in nad svojo pametjo, zapustil bišo in vse in pobegnil proti Dunaju. — Jaz sem kmetu djal, da se mi srenjčani ne usmiliijo dosta — zakaj ste pa tako neumni in poslušate na take pritepuhe, kojih ne poznate in ravnote proti svoji zdravej pameti — zakaj pa rajši ne poslušate drugih ljudi, ki vam v domačem jeziku razlagajo potrebne nauke!

Seidl se kaplanov strašno boji. Ravno večeraj mi je pravil moj prijatelj, ki je učiteljsko službo nastopil v okolici, da mu je Seidl pred vsem na srce polagal, se ne seznaniti z g. kaplanom. Kajti, pravi, če se boš z kaplanom pečali, potem ste že zgubljeni.

Iz Slovengraškega okraja. Redko pa prav veselo slovesnost so obhajali dne 27. avgusta Vuzeničani. Tamkajšnji visokočastiti gospod nadžupnik Anton Galuf, k. šk. konzistorijalni svetovalec in dekan so namreč zapeli zlato sv. mešo. Že dan poprej se je zbralo več dalešnjih č. gosp. duhovnikov, ki so na kolodvoru sprejeli prečastitega g. korarja M. Modrinjaka, ter ga med pokanjem možnarjev in izvrstno iz Maribora pripeljavo se jugoželezniško bando spremili do farovža. Skoraj, ko se je zmrčilo, bili so vsi bližnji griči s kresi razsvetljeni; možnarji zadoné, in noč bila je skoraj v dan spremenjena od umetne razsvetljave. Vuzeničani, za kar jim gre vsa hvala, napravili so mnogozasluznemu in vseobčespoštovanemu gospodu nadžupniku bakljado, pri kateri je banda mojstersko igrala, a možki zbor zapel lepoglasne pesmi. Ljudstva se je pri tej priliki vse trlo. Bengalski ogenj je dal temnej noči čarobno lice. Po dovršeni serenadi je na bližnjem griču umetna razsvetljava in šviganje raket s prav lepimi spremembami, še precej pozno v noč trajala, a banda je razveseljevala občudovalce. Drugi dan ob 10. uri bil je slovesni spreved iz farovža v cerkev. Med izvrstno godbo, donenjem možnarjev in neštevilno mnogim ljudstvom, stopali so sivi starček opirajoči se na palico, — spremljani od veliko duhovnikov in belo opravljenih deklek k altarju. Marsikteremu se je solza v očeh lesketala, ko je videl častitljivega starčka tako jasnega, veselega in zadovoljnega obraza. Služba božja se je začela s slovesnim nagovorom, katerega so imeli prečast. gospod kanonik M. Modrinjak. Izvrstna, krepka in jasna beseda je globoko poslušalcem segala v srca. Vsi so bili ginjeni, spoznavši veselje, ki jim ga je pripravil Gospod. Po dokončani pridgi se je začela sv. meša. Prav s poyzdignjenim glasom so zapeli častitljivi starček „gloria“ in zbor duhovnikov na koru, jim je z zbranimi glasovi odpeval pod spremstvom gosp. Rakuša, nadučitelja Marenberžkega, izurjeneg

organista. Ko je služba božja minola, vršil se je sprevod v farovž, kder so se vrstile najsrčnejše čestitke. Velečast gosp. nadžupnik so prijatelje svoje in častilce na obed povabili, da se vkupno z njimi malo razveselijo; — 22. iz bližine in od daleč prišedših duhovnikov se je zbralo okoli njih. Prekrasno so nazdravljali preč. g. kanonik M. Modrinjak jubila tu; spomnili so se pri tej priliki tudi duhovnega in svetnega poglavarja, mil. knezoškofa itd. Prav živahna je bila zabava; na posled se je družba razšla in vsak izmed častitih udov je vzel seboj blagi — neizbrisljivi spomin v svojem srcu na slavnostni dan.

Od Sotle. Predsednik Šentpeterskega šolskega sveta je naredil 17. avg. velikansko šolsko svečanost. Nabralo se je denarja, kuretine na stotine, jaje, masla in sočivja. Neka dobrosrčna, zlahtna gospa je pripeljala poln voz pojedine in sodec dobrega vinca; seveda ne za „gmajn“ deco, ampak za gospodo. Na vse zgodaj so že z možnarji streljali, in otroci so od vseh strani vkup vreli. Ko so jih sem in tje letajoči učitelji uredili, se je začela dolga vrsta z godbo na čelu črez starodavni Leskovec (Šentpeter) tje proti poslopju velikodušnega predsednika tukajšnega šolskega sveta pomikati, da se tam v špaliru „gor postavi“, potem nazaj obrne in proti sv. Gori mahne. Tam se je potem lepa cerkvena slovesnost opravila, pri kateri so otroci Bogu in carju lepo hvalo peli. Po tej slovesnosti se je pa začel želoдец glasiti, in otroci so se milo po mizah ozirali. In res, kmalu so dobili neke vodene juhe, iz ktere so kosmati kramplji vkup nanašanih petelinčkov mleli; dobili so tudi košček kruhca, nekaj smradljive fižole in zlevastega krompirja. — Še piti so dobili, in sicer neke žlobudre, v kateri so k vodi nekaj vina?? primešali. Hvalevredno je bilo le obnašanje podučitelja, ki je sam lačen in žejn lačno deco vsaj z otročjimi igrami nekoliko razveseljeval. Drugi se nikdo za deco brigal ni, kajti šolska veselica je postala veselica predsednika in njegovih prijateljev! Vkljub lačnemu trebuhu so vendar morali otroci od vseh krajev zbranej gospodi (?) živio! klicati. Nekteri so se hitro po cerkvenem pravilu domu odpravili boljše fižole, jest in vsaj dobre vode pit. Drugi pa so se zvečer domu javkali: lačen! lačen! ter si na potu kruha kupovali. Prihodnje leto si le naj ti gospodje še večjo mavho pripravijo, da bodo še več dobili! hahaha!

Iz Brašlovč. Dobre ceste so veliko vredne; one so veselje prebivalcev, čast kraja in znamenje omike pri narodu. Žali Bog da to ni povsod tako! Vše pred več leti je nek dopisnik v „Slov. Gosp.“ oistro grajal, in to po pravici, naš tedajni občinski zastop zaradi ceste mimo lipe, katera je še pa vedno v takem, če ne v slabšem stanu. Želimo pa, da bi se ta jako potrebna cesta zgotoviti dala. Zdaj imamo upanje, ker naš vrli za blagor občine vneti g. župan si veliko prizadeva nekatere trmoglave nasprotnike na to pripraviti

in prepričati, kolike važnosti da so dobre ceste. Ravno tako potrebno je tudi, da bi se hitro, ko otava pokosimo, zavarovalo toliko zaraščeni potok Trebnik iztrebiti. Minulo je že 24 let, odkar je bil zadnji streljen, pa še tedaj kar na pol, ter tako ob povodnih veliko kvara po travnikih še več pa po njivah dela, in je vedno več pritožb zaradi tega slišati. — V noči od 31. avgusta do 1. sept. je bilo pri nas silno deževanje. Savinja je tako silno narasla, da že od l. 1852 tako velika bila ni, ter je zopet mnogo lesovja in zemlje odnesla. Želimo, da bi se skoraj toliko potrebno reguliranje Savinje začelo, za kar še pa bomo menda dolgo čakali.

Iz Vranskega. (Zlata poroka) se je obhajala cerkovnika, ki je že štiri in petdeseto leto v zakonu pri Materi božji za Črto v Vranski fari. Čudno veliko ljudi se je te svečanosti udeležilo, in marsiktera solzica je ljudem v očeh zaigrala, ko so videli starčeka pred Marijinim altarjem stati. Gospod duhovnik so v svojem govoru posebno omenili; da jima je to starost gotovo Marija sprosila. Po skončanem opraviila so starčekoma in njunim navzočim otrokom pridni gospodje prav lepo in veselo postregli z jedili in pijačo, kar jim Bog obilno povrni!

Iz Bizeljskega. (Žrtva pijanosti.) Nedavno je posestnik Paulič v Dogmancih na svoj voz naložil več sodov vina, da ga zapelja nekemu krčmarju. V svojo nesrečo je pa tudi sebi in sicer preveč vina naložil, tako, da je brz viujen na voza zaspal. Vajeti mu zletijo iz rok in konji vkrenejo z vozom naravnost proti domu namesto proti krčmarju. Toda preden so prišli do doma, so voz tako na kraj steze zapeljali, da se je vse: voz, polovnjaki z voznikom vred, prevrglo v globoki graben. Paulič je prišel pod 13 veder držeči sod, ki ga je takoj usmrtil. Truplo nesrečnikovo pa so potem, menda zaradi strahu pred komisijonom, pustili v grabnu ležati — dva dni. To res nečloveško ravnanje je vzbudilo veliko nevolje in godrnjanja!

Politični ogled.

Vojska na Turškem postaja čedalje bolj sridita. Turki vedó, da gre za njih obstanek v Evropi, Srbi pa se bijejo za svoje žene, otroke in imetje; dobro vedó, da bi Turk vse pokončal, kamor bi prodrli. Po 6dnevni bitki pri Aleksinaeu so Srbi in Turki 2 dni mrtve pokapali; 29. in 30. avgusta so Turki nenadoma zapustili desno pobrežje Morave in prestopili na levo ter se združili s Saib-pašem. Ob enem so dobili 20.000 mož novih vojakov iz Zofije; tudi Srbi so pomnožili število vojakov, le prav zvedeti niso mogli, koder bo Turk mahnil in to jim je bilo v nesrečo. Kajti 1. septembra so Turki na levi strani naglo lomali stili naprej v Srbijo s 60.000 vojniki; Srbi jim tu niso mogli več nasproti postaviti, nego 22.000